

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 114.311 van 9 januari 2003
in de zaak A. 69.160/VII-14.176.**

In zake : de b.v.b.a. CLAES-STESENS,
gevestigd te DESSEL,
Heegstraat 43

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat H. LANGE,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Schermerstraat 30.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de b.v.b.a. CLAES-STESENS op 30 mei 1996 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling van 30 maart 1996 waarbij haar beroep aangetekend tegen de beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 7 september 1995 waarbij haar vergunning werd geweigerd om een inrichting gelegen te 2480 Dessel, Heegstraat 43, verder in bedrijf te houden ongegrond wordt verklaard en het beroepen besluit wordt bevestigd;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur C. ADAMS;

Gelet op de beschikking van 4 februari 2002 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 november 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat K. HELSEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat A. THIENPONT, die loco Advocaat H. LANGE verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De feiten

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij baat een legkippenbedrijf uit, gelegen te 2480 Dessel aan de Heegstraat 43 op de percelen, gekadastraerd aldaar sectie B, nrs. 790t en 788 a.

Zij beschikt hiervoor aanvankelijk over de volgende vergunningen :

- een exploitatievergunning, gegeven onder het stelsel van het A.R.A.B. met een besluit van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Dessel op 2 juni 1970 voor het uitbaten van een legkippenhok;
- een exploitatievergunning, gegeven onder het stelsel van het A.R.A.B. met een ministerieel besluit van 1 december 1991 voor het in bedrijf houden van een legkippenbedrijf met stallen voor 30.000 kippen en aanhorigheden voor een termijn tot 6 juli 1996;
- de aktename met een besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 11 juni 1992 voor 650 m³ mestopslag voor een termijn tot 11 juni 2012 (geen aktename voor 30.000 kippen).

De inrichting ligt in een agrarisch gebied volgens het gewestplan Herentals-Mol, vastgesteld bij koninklijk besluit van 28 juli 1978.

1.2. Gelet op het nakende verstrijken van de bij ministerieel besluit van 1 december 1991 bepaalde vergunningstermijn, vraagt de verzoekende partij op 19 mei 1995 een milieuvergunning van klasse 1 om haar inrichting verder in bedrijf te houden met als voorwerp stallen voor te samen 30.000 leghennen, lozing van normaal huisafvalwater, een bezinkput voor zuivering van het normaal huisafvalwater, opslag van in totaal 9.500 liter olie, een verdeelinstallatie voor dieselolie en opslag van 50 m³ droge mest.

Gedurende het openbaar onderzoek wordt één bezwaar aangetekend.

Met een besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 7 september 1995 wordt de gevraagde vergunning geweigerd, met verwijzing naar de ongunstige adviezen inzake hinder voor nabije woningen en onvoldoende ecologisch verantwoorde mestafzetmogelijkheden.

1.3. Met een ter post aangetekend schrijven van 27 oktober 1995 tekent de b.v.b.a. WIELS & VAN COILLIE MILIEU-CONSULTING namens de huidige verzoekende partij administratief beroep aan tegen voormeld weigeringsbesluit.

Gedurende de beroepsprocedure worden de volgende adviezen gegeven :

- de Vlaamse Milieumaatschappij op 4 december 1995 : gunstig;
- de hygiëne- en gezondheidsinspectie op 4 december 1995 : ongunstig;
- de Vlaamse Landmaatschappij op 4 december 1995 : ongunstig omdat de aanvraag strijdig is met artikel 5.9.8.3., § 3, van het mestdecreet, met artikel 9, § 2, van het mestdecreet en met de door de Vlaamse Milieumaatschappij gehanteerde criteria inzake nutriëntenproductie in Vlaanderen;
- de afdeling stedenbouwkundige vergunningen op 9 januari 1996 : gunstig voor de inrichting op planologisch vlak;
- het hoofdbestuur milieuvergunningen op 18 januari 1996 : ongunstig voor de inrichting wegens onaanvaardbare geurhinder met te beperkte ruimtelijke scheiding tot nabije woongebieden en wegens onvoldoende ecologisch verantwoorde mestafzetmogelijkheid;

- de gewestelijke milieuvergunningscommissie op 19 januari 1996 : ongunstig wegens onaanvaardbare geurhinder wegens te beperkte ruimtelijke scheiding tot nabije woongebieden en wegens onvoldoende ecologisch verantwoorde mestafzet.

1.4. Met het thans bestreden ministerieel besluit van 30 maart 1996 wordt het administratief beroep ongegrond verklaard en wordt het in eerste aanleg genomen weigeringsbesluit bevestigd overeenkomstig het advies van de gewestelijke milieuvergunningscommissie.

2. De gegrondheid van het beroep.

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij als eerste middel de schending aanvoert van artikel 23, § 2 en van artikel 25, § 1 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (milieuvergunningsdecreet); dat zij het middel in essentie als volgt toelicht :

Het administratief beroep dateert van 27 oktober 1995 en werd op 30 oktober 1995 ontvangen.

Volgens artikel 23, § 2 van het milieuvergunningsdecreet moet een uitspraak worden gedaan binnen de vijf maanden na ontvangst van het beroepschrift. Volgens artikel 25, § 1 van hetzelfde decreet wordt een vergunning geacht te zijn bekomen indien binnen die termijn geen uitspraak is gedaan en de vergunning in eerste aanleg is geweigerd. Het betreft een vervaltermijn.

In casu is de termijn beginnen lopen op 30 oktober 1995 en was de laatste nuttige dag om uitspraak te doen 29 maart 1996, zodat de Vlaamse regering op 30 maart 1996 niet meer bevoegd was om nog uitspraak te doen.

Het bestreden besluit was laattijdig en moet voor de duidelijkheid van het rechtsverkeer worden vernietigd, nu de verzoekende partij op basis van artikel 25, § 2 van het milieuvergunningsdecreet moet worden geacht stilzwijgend een vergunning te hebben gekregen;

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord doet gelden dat volgens de algemene beginselen qua termijnberekening de dies a quo niet meetelt en de dies ad quem wel en dat de beslissingstermijn dus op 31

oktober 1995 is beginnen lopen, zodat het bestreden besluit van 30 maart 1996 tijdig werd genomen; dat in ondergeschikte orde zij er aan toevoegt dat de beslissings-termijn van vijf maanden en de kennisgevingstermijn van tien dagen vervaltermijnen zijn, toegepast om rechtszekerheid te verschaffen, dat zolang de totale termijn van vijf maanden en tien dagen niet is verstreken, de aanvrager geen verwachtingen mag koesteren, dat er slechts een stilzwijgende vergunning ontstaat bij ontstentenis van kennisgeving van een beslissing binnen de vijf maanden en tien dagen na ontvangst van het beroep en dat de kennisgeving van het bestreden besluit is gebeurd op 1 april 1996, dit is alleszins binnen de termijn van vijf maanden en tien dagen;

2.1.3. Overwegende dat in haar memorie van wederantwoord de verzoekende partij nog betoogt dat de datum waarop het beroep werd ontvangen het uitgangspunt is voor de termijnberekening, dat in casu de beslissingstermijn dus begonnen is op 30 oktober 1995, de dag van de ontvangst van het beroep en niet op 31 oktober 1995 en dat bovendien de beslissingstermijn op zichzelf een vervaltermijn is, los van de kennisgevingstermijn;

2.1.4. Overwegende dat niet wordt betwist dat het beroepsschrift door de overheid werd ontvangen op 30 oktober 1995; dat naar luid van artikel 23, § 2 van het milieuvergunningsdecreet tegen elke beslissing over vergunningsaanvragen in eerste aanleg genomen door de bestendige deputatie van de provincieraad, beroep kan worden ingediend bij de Vlaamse Regering, die uitspraak doet binnen een termijn van vijf maanden na ontvangst van het beroepsschrift; dat overeenkomstig die bepaling, die geen uitzondering vormt op het algemeen principe dat de dies a quo niet in een termijn begrepen is, de beslissingstermijn een aanvang neemt de dag na ontvangst van het beroepsschrift, dus in casu op 31 oktober 1995; dat dienvolgens het besluit tijdig op 30 maart 1996 werd genomen; dat het middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij als derde middel de schending aanvoert van de wet van 20 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 52, 3° van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (Vlarem I); dat zij het middel in essentie als volgt ontwikkelt :

Met het bestreden besluit wordt de vergunning ook geweigerd met loutere verwijzing naar onvoldoende ruimtelijke scheiding tussen de inrichting en de

nabije woongebieden, zonder te preciseren waarom de afstand tot die woongebieden onvoldoende is.

Een motivering moet echter concreet zijn en duidelijk aangeven welke motieven precies worden aangenomen. Het kwestieuze weigeringsmotief dat de ligging van de inrichting ten opzichte van de woongebieden schetst en daarbij enkel nog overweegt dat de ruimtelijke afstand onvoldoende is, is te summier en onvoldoende concreet;

2.2.2. Overwegende dat in de memorie van antwoord de verwerende partij in essentie het middel als volgt beantwoordt :

In het bestreden besluit wordt verwezen naar de ligging van de inrichting in een agrarisch gebied, op 70 meter van een gewoon woongebied in ZW richting, op 100 meter van een gewoon woongebied in N richting en op 100 meter van een woon- uitbreidingsgebied in Z richting. Er wordt overwogen dat er onvoldoende ruimtelijke scheiding is tussen de inrichting en de nabije woongebieden en dat de ligging en de configuratie van het bedrijf duidelijk op een noodzaak aan herlocalisatie van het bedrijf wijzen.

Verder wordt verwezen naar het ministerieel besluit van 1 december 1991, waarin er op wordt gewezen dat de afstanden te gering zijn om overdreven geurhinder voor de buurt te vermijden, dat het een hermachtiging betreft en dat nog een vergunning kan worden gegeven tot 6 juli 1996 om de exploitant toe te laten een meer geschikte exploitatieplaats te zoeken. De verzoekende partij heeft tegen dat besluit geen annulatieberoep ingesteld.

De verzoekende partij kan nu dus moeilijk voorhouden dat de motivering onduidelijk zou zijn; zij was reeds sedert het ministerieel besluit van 1 december 1991 op de hoogte van het probleem en zij heeft zich bij die beslissing en motivering neergelegd;

2.2.3. Overwegende dat in de memorie van wederantwoord de verzoekende partij er nog aan toevoegt dat de redenering in de memorie van antwoord niet kan worden aanvaard, dat de verwijzing naar een ander, eerder vergunningsdossier irrelevant is en niet dienend is als motivering voor het thans

bestreden besluit, nu dit geenszins de motivering van de vroegere weigeringsbeslissing bevat;

2.2.4. Overwegende dat een decisief weigeringsmotief in het bestreden besluit is dat de geurhinder voor de omliggende woongebieden niet tot een aanvaardbaar niveau kan worden beperkt; dat in het bestreden besluit dienaangaande onder meer wordt overwogen dat de inrichting is gelegen op 70 meter van een woongebied ander dan een woongebied met landelijk karakter, dit in zuidwestelijke richting en op 100 meter aan de noordelijke zijde van een woongebied ander dan een woongebied met landelijk karakter, dat die twee volwaardige woongebieden een expliciet residentieel karakter hebben, dat de exploitant in een droogmestsysteem voorziet doch volgens zijn beroepsschrift slechts voor één van de stallen, dat de inrichting 30.000 stuks pluimvee telt, dat gelet op de zeer korte afstand tot de twee volwaardige woongebieden de geurhinder niet tot een aanvaardbaar niveau kan worden beperkt en dat gelet op de ongunstige ligging tussen twee woongebieden investeren in modernisering van de stallen en mestdroging op die plaats zelfs niet is aangewezen; dat die beoordeling niet als kennelijk onredelijk kan worden aangemerkt en dat de desbetreffende motivering als voldoende concreet voorkomt; dat het middel niet gegrond is;

2.3. Overwegende dat, gelet op wat voorafgaat, het eventueel gegrond bevinden van het tweede middel waarin de verzoekende partij kritiek levert op een ander weigeringsmotief gestoeld op de mestafzet niet tot de vernietiging van het bestreden besluit kan leiden; dat dienvolgens de kritiek op het overtollig weigeringsmotief niet moet worden onderzocht,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
negen januari tweeduizend en drie, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
	Th. VAN RAEMDONCK,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Th. VAN RAEMDONCK.

M.-R. BRACKE.